

Историята на Иван

Аз съм роден в Кали, град в Колумбия, близо до Тихия океан. Израстнах в столицата Богота. Учех кино и фотография в Куба. Първите си снимки направих много рано, започнах и документални филми. През 2005 г. се запознах с бъдещата ми съпруга, францужойка, която пътуваше из Колумбия. Тя живя четири години с мен там. Запознах се със семейството ѝ, когато отидохме на почивка във Франция – хареса ми това, което видях и преживях там.

Когато се върнахме в Колумбия започнах работа в международни хуманитарни организации по проекти за хуманитарна помощ. Но приятелката ми искаше да се върне във Франция, за да бъде близо до семейството си и да завърши образованието си там. Честно казано, никога не съм мислил да живея постоянно във Франция. Винаги съм искал да остана за известно време. Освен това е забавно да си координатор на проект на международната организация.

През 2009 г. се оженихме. Тогава решихме да се преместим във Франция. Върнах се в Колумбия, приключих договора си и няколко месеца по-късно се върнах обратно във Франция, за да заживея там за постоянно.

В началото всичко беше прекрасно. Сякаш бяхме на почивка и просто пътуваш. Но след това дойде зимата и вече не се чувствахме като в зимна ваканция. Парите ни свършваха, а френският ми не беше добър. Разбрах, че ако искам да си намеря работа, която отговаря на квалификацията ми, трябва да си подобря френския. Записах курс по френски език. Потърсих контакти с нощни клубове и в културния живот в Дижон. Работих като доброволец на почти всички празници и фестивали в града. Бавно си изградих нова социална мрежа и станах разпознаваем в града. Благодарение на няколко добри приятели, търпението на жена ми и желанието ми да се изгради един нов живот в Дижон, бавно започнах да искам всъщност да живея във Франция.

През 2010 г. се срещнах с шефа на Университета и му предложих да направя радио предаване за колумбийска музика и той се съгласи. Трябва да кажа: благодарение на това шоу понасям да съм далечно от моята страна. Винаги, когато съм в ефир се чувствам като у дома. Това е и добър източник на допълнителни доходи. Работя също като DJ на партита, в барове и на фестивали.

До момента работната ми ситуация във Франция не е много стабилна. Помагам в училища, с прибирането на реколтата – Дижон се намира в лозарски район, тичам по семинари по фотография с млади хора и деца. Но все още нямам стабилна работа, която да ми позволи да бъда малко по-спокоен.

За това направих собствен клуб, в който организирам семинари по фотография и межкултурни проекти на място. Според мен това е най-доброто, което мога да направя с живота във Франция: да разширявам това, което знам и да науча повече.

Мога да кажа, че се чувствам добре. Раждането на дъщеря ми Нина ме направи наистина. Роди се през юли 2012 година. Тя е моята посока и моята радост. И точно като предаването, ми дава усещането, че съм у дома. Нина ме кара да направя всичко необходимо, за да изградя мост между Франция и Колумбия, да не оставам пътешественик.

Най-много харесвам сигурността във Франция и в Дижон. Особено сега, когато имам малка дъщеря, която расте осъзнавам, колко важно е да живеем в един град, в който може да се

чувстваме сигурни. Когато живеехме в Богота, винаги бяхме нащрек кой ще дойде от другата страна на пътя. Често бяхме ограбвани. Неприятно ми е да го кажа, но в Богота е в Колумбия и винаги трябва да си държиш очите отворени.

В Дижон, хората се отнасят с мен много добре. Някои от тях са напълно невежи и не ни най-малка представа къде е Колумбия, нито какъв език говорим. Знаят само, че страната на футбола и кокаин. "Columbia", "Пабло Ескобар, кокаин, партизани!" Да, това е, разбира се, част от нашата реалност, но не е всичко. Това е образ тиражиран от медиите.

Понякога си мисля, че Франция е страна, която крие своя расизъм. Франция се преструва, че има толерантно върховенство на закона. Но дискриминацията е част от реалността. Много хора не осъзнават кога и как реагират като расисти. Те винаги правят неща, без да са го имали предвид. Мнозина веднага ще ви поставят в рамка според цвета на кожата или произходаа, особено ако идвате от арабските страни или от Източна Европа. Ние латиноамериканците имаме по-добър имидж. Много хора ме питат дали аз също съм жертва на расизъм. Защото съм черен, афро-колумбиец. Може би съм станал жертва на скрита дискриминация, може би това е причината, че не съм си намерил работа, която отговаря на моята квалификация. Може би те са прави. Но може би това е свързано и с кризата.

Сигурно е, че никога няма да спрат да ми липсват моята страна, народа ми, моите приятели, моето семейство, местата, които познавам и историите, които съм преживял.